

standen har taget denne Sag. Jeg skal imidlertid tale aldeles rent ud, som jeg tror, at jeg egentlig altid gjør, og sige, at jeg for mit Bedkommende er nogenlunde af samme Mening som det ærede Medlem fra Maribo (Nøergaard), nemlig i, at jeg tror, at vi maa ikke gjøre os synderlig Forhaabning om, at der vil komme Meget ud af disse Forhandlinger med Sverig og Norge. Det vilde være mig overordentlig glædeligt, hvis det kunde ske, men jeg tror ikke meget derpaa. Da vi imidlertid ikke paa anden Maade kunne fremme Sagen, tror jeg, at man bør gjøre et Forsøg i den Retning, og jeg tror ogsaa, at selv om man skulde komme til det Resultat, at det ikke var muligt at komme til noget fornuftigt Arrangement med de to andre nordiske Magter, vilde det dog være til Fremme for Sagen, thi det vilde gjøre, at vi ikke stadig høre dette fremsført imod at ordne os paa vor egen Maade: I skulde se at blive enige med de andre nordiske Riger! Efter min Overbevisning er den bedste Maade, hvorpaa man skal fremme Toldsagen praktisk, at gjøre sig bevidst, at i Dieblisset eller i den allernærmeste Fremtid vil den ikke blive løst, og samtidig at søge at klare sig med Hensyn til Forholdet til de to andre nordiske Riger. Noget helt Andet er det, dersom man vilde have det opstillet som Betingelse — men det har jeg ikke hørt, at Noget vil gjøre, og jeg vilde paa ingen mulig Maade gaa ind derpaa — at man skulde blive enig med de to andre nordiske Riger, forinden man overhovedet har gjort Noget. Jeg opstiller blot dette, at det kan være ønskeligt, at man søger at faae det Spørgsmaal klarat, om der her kan opnaas Noget, som virkelig kan have Betydning for en nærmere Toldsammenlutning, enten mere eller mindre, med de to nordiske Riger eller ikke. Dette blot med Hensyn til den Situation, som vi i Dieblisset ere i, og som jeg har anset det for ønskeligt, at jeg udtalte mig om i Modsetning til det ærede Medlem, der indbragte Sagen, medens jeg vil lade alle theoretiske Betragtninger ligge. — Det Næste, jeg mener, jeg bør gjøre, er at paavise, hvorfor jeg har troet at burde udtale, at det Lovforslag, som foreligger for os, ligger fjernere fra, hvad der nogeninde kan tænkes at blive Toldlov i Danmark, end noget af dem, vi have havt før; det skulde jeg dog at forsøge at vise. Afgjørende forekommer alene det mig at være, at det ærede Medlem har indført Værditoldberegning i saadant Omfang, som han har gjort. Dette System er nemlig ikke indført i dette Lovforslag som noget aldeles undtagelsesvis anvendt,

nei, det er det, som ligefrem præger dette Toldlovsforslag. Det kommer igjen, paa hver anden eller tredie Post, som ikke er fri, men hvor der overhovedet er Tale om egentlig Toldbeskatning, og det kommer igjen paa alle de Varer, hvor det netop ikke alene er vanskeligt at paavise, under hvilke Tarifpositioner de høre, men navnlig vanskeligt at paavise, hvilken Værdi de have. Det er Noget, som Enhver ved at se paa dette Toldlovsforslag, strax kan overbevise sig om. Der kan eksempelvis nævnes kunstige Blomster eller Galanterivarer med deres uhyre Mængder af Forskjelligheder, endvidere Manufacturvarer, hvoraf der jo er de mest forskjellige Slags, endvidere Legetøi eller, som det i Gaar af Ministeren blev nævnet, Tobak, og forskjellige andre. At følge Forslaget i dette vil efter min Mening umuliggjøre enhver Toldbehandling. Man kan gjerne sige som det ærede Medlem, at Toldpersonalet bør have en ganske anden Varekundskab eller Kundskab til Værdien af Varerne, end de nu have, jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme Noget derom, det kan gjerne være ønskeligt, om de havde det; men hvad jeg siger, er, at det er aldeles umuligt at faae et Toldpersonale, som kan fortolde nogenlunde rigtig og fornuftig efter en saadan Tarif. Naar man veed, hvor vanskeligt det er at bedømme den Slags Varer selv for Guld, der ikke bestille andet hele deres Liv end have med det at gjøre, saa gad jeg dog nok se, hvorledes man skulde finde et Toldpersonale, der kan gjøre det, og notabene gjøre det ikke blot med Hensyn til en enkelt Vare, men med Hensyn til alle disse forskjellige Varer. Jeg drifter mig til at paastaa, at alle praktiske Guld, og det hvad enten det er Toldguld eller Handelsmænd, ville sige, at denne Tarif er en Umulighed. Man omtalte i Gaar, at vor Handelsstand var en hæderlig Handelsstand o. s. v., og derpaa maatte man stole. Ja, jeg tror ogsaa, at vor Handelsstand i det Hele er, hvad man kan kalde en hæderlig Handelsstand, men jeg veed en Ting, og det er den, at naar vi gaa en Menneftalder tilbage, og tænke paa den Toldlovgivning, vi havde paa den Tid, saa veed jeg, endstjøndt jeg hverken befylder Handelsstanden eller den øvrige Befolkning for den Gang at have været særlig umoralisk, at dette at smugle og snyde Toldvæsenet den Gang var noget saa at sige ganske Almindeligt, og jeg paastaar, at dette, paa en eller anden Maade at narre Toldvæsenet, ogsaa nu vil blive Følgen heraf. Selv hæderlige Mænd ville drives ind paa det, om ikke af anden Grund, saa fordi de ville sige: Vi kunne ellers paa ingen anden Maade konkurrere med